

Sygn. akt II K 220/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Wojciech Langer**

Protokolant: **sekr. sądowy Katarzyna Lorek**

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2019 roku

sprawy **K. B. (1)**

syna W. i J. z domu Z.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 maja 2017 roku około godziny 21:40 w N. ul. (...), prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny V. (...) o nr rej. (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci delta-9-tetrahydrokannabinolu ((...)) w stężeniu 15,3 ng/ml oraz jego metabolitu 11-nor-9-karboxy-delta-9-tetrahydrokannabinolu ((...)) w stężeniu 116 ng/ml

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. **uznaje** oskarżonego K. B. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 1 kk i za to na mocy powołanego przepisu **wymierza** mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 42 § 2 kk **orzeka** oskarżonemu K. B. (1) środek karny w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 4 (czterech) lat, zobowiązując go na mocy art. 43 § 3 kk do zwrotu dokumentu prawa jazdy właściwemu wydziałowi komunikacji;

III. na mocy art. 43a § 2 kk **orzeka** oskarżonemu K. B. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na mocy art. 43b kk **orzeka** oskarżonemu K. B. (1) środek karny w postaci podania treści wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie informacji o treści niniejszego orzeczenia wraz z danymi oskarżonego na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w N. przez okres 14 (czternastu) dni;

V. na zasadzie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk **zasądza** od oskarżonego K. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu częściowych kosztów sądowych, zaś na zasadzie art. 624 § 1 kpk **zwalnia** go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

Sygn. II K 220/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 września 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

25 maja 2017 roku funkcjonariusze Ogniska Wywiadowczego K. w N. w osobach: sierż. P. P. i st. sierż. A. T. pełnili służbę patrolową na terenie miasta N.. Około godziny 21:40 w trakcie patrolu na ul. (...) zauważyli pojazd m-k V. (...) o nr rej. (...) w którym siedziało dwóch młodych mężczyzn. Gdy podjechali bliżej, pojazd ruszył i zaczął odjeżdżać w kierunku N.. Policjanci przy użyciu sygnałów uprzywilejowania zatrzymali ww. pojazd.

Dowody: notatka urzędowa k. 2

zeznania A. T. k. 37

wyjaśnienia oskarżonego k. 29 i 82

Po wylegitymowaniu okazało się że kierującym był K. B. (1), natomiast jego pasażerem M. K.. Policjanci z uwagi na nerwowe zachowanie osób znajdujących się z pojeździe przystąpili o kontroli osobistej ww. osób. Przy kierującym ujawniono znaczną ilość bibulek do przygotowania skrętów i filtrów. Była od niego wyczuwalna silna woń marihuany, podobnie w samochodzie. W pojeździe znaleziono również młynek do rozdrabniania suszu, do którego nie przyznał się żaden z mężczyzn. Z niego również wyczuwalna była wyczuwalna woń marihuany, jednak był pusty. Pasażer oskarżonego – M. K. nie posiadał przy sobie substancji ani przedmiotów zabronionych. Oskarżony K. B. (1) w trakcie interwencji był agresywny, wrywał się, szarpał. Został pouczone o możliwości użycia (...). W związku ze stawianym oporem oraz nie wykonaniem poleceń funkcjonariusze użyli wobec niego siły fizycznej w postaci chwytów obezwładniających i kajdanek założonych na ręce do tyłu. Przy kierującym nie ujawniono substancji i przedmiotów zabronionych. Następnie w związku z podejrzeniem prowadzenia pojazdu po użyciu środków odurzających oskarżony K. B. (1) został przewieziony do K. w N., celem poddania go badaniu na urządzeniu (...)(...) oraz przeszukania pod kątem środków zabronionych.

Dowody: notatka urzędowa k. 2

protokół badania śliny k. 3

zeznania A. T. k. 37

wyjaśnienia oskarżonego k. 29 i 82

Po przewiezieniu do Komendy Miejskiej Policji w N. badanie wstępne na urządzeniu (...)(...) dało wynik pozytywny, ze wskazanie w ślinie oskarżonego (...). Następnie udano się na (...) celem pobrania od K. B. (1) krwi od dalszych badań nr ampułki (...). Po wykonaniu niezbędnych czynności oskarżony K. B. (1) został przekazany osobie za pisemnym poświadczeniem.

Dowody: notatka urzędowa k. 2

zeznania A. T. k. 37

protokół pobrania krwi k. 13

Przeprowadzone badanie toksykologiczne pobranej od oskarżonego krwi wykazało w niej obecność środków odurzających z grupy kannabinoli tj. delta 9-tetrahydrokannabinolu w stężeniu 15,3 ng/ml ((...)) oraz jego metabolitu 11-nor-9-karboksy-delta-9-tetrahydrokannabinolu ((...)) w stężeniu 116 ng/ml. Obecność (...) i (...) we krwi świadczy o przyjęciu środków odurzających w postaci przetworów konopi (marihuany lub haszyszu). Zaburzenia

psychomotoryczne dla stężeń wyższych niż 2,5 ng/ml są podobne dla skutków, jakie wywołuje alkohol w stężeniu wyższym niż 0,5 promila.

Dowody: opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych k. 14-17

protokół pobrania krwi k. 13

Oskarżony K. B. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 28-29).

Podczas rozprawy (k. 82) oskarżony wyjaśnił, że przyznaje się do stawianego zarzutu w części. Wskazał, że w dniu zatrzymania nie był tak naprawdę pod wpływem. Kilka dni wcześniej wrócił z wycieczki do C., gdzie próbował tej substancji czyli marihuany. W momencie zatrzymania nie czuł czegokolwiek. Nie miał pojęcia, że we krwi może cos jeszcze być, czuł się normalnie, dobrze. Wyniki ekspertyzy, a zwłaszcza wysokość stężenia byłyby dla niego zaskoczeniem. Wcześniej zdarzało mu się palić marihuanę ze trzy razy.

/ wyjaśnienia oskarżonego k. 28-29, 82/

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. B. (1) w zakresie w jakim przyznał się w pełni do popełnienia zarzucanego mu czynu, gdyż ta część jest logiczna i znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. T. (funkcjonariusza policji który dokonał kontroli drogowej) oraz materiale nieosobowym tj.: protokole badania śliny oskarżonego w dniu zatrzymania (k. 13) oraz ekspertyzie Instytutu (...). Wyniki badań (śliny i krwi oskarżonego) są jednoznaczne i nie pozostawiają wątpliwości, że K. B. (1) w chwili prowadzenia pojazdu w ruchu drogowym był pod wpływem środka odurzającego (...). We krwi oskarżonego stwierdzono obecność (...) w stężeniu 15,3 ng/ml oraz jego metabolitu (...) w stężeniu 116 ng/ml.

Nie zasługują na wiarę natomiast próby redukcji winy przez oskarżonego zaprezentowane w postępowaniu sądowym. K. B. (1) wyjaśnił przez Sądem, że marihuanę zażywał około 3 dni wcześniej w trakcie wycieczki do C. oraz, że nie miał świadomości, że znajdował się pod wpływem środka odurzającego. Podkreślić należy, że Sąd nie rozstrzyga czy oskarżony czuł się „dobrze”, czy wyczuwał oddziaływanie marihuany na swój organizm. Takie nieokreślone czynniki nie mają znaczenia wobec obiektywnego wskaźnika, jakim jest stężenie środka odurzającego w krwi pobranej od oskarżonego w niedługim czasie po zdarzeniu. Jasna i pełna opinia Instytutu (...) (k. 14-17) wskazuje, że oskarżony ponad 6-krotnie przekroczył granicę odpowiadającą pojęciu „po użyciu” środka odurzającego.

Z informacji przekazanych przez Instytut (...) wynika również, że najsilniejsze działanie (...) występuje w czasie palenia i do 30 minut od jego zakończenia. Efekty oddziaływania utrzymując się najczęściej od dwóch do czterech godzin po przyjęciu przetworów konopi. Czas oddziaływania zależy jednak m.in. od ilości przyjętych środków odurzających oraz częstotliwości ich przyjmowania. Z kolei (...) jest metabolikiem (...). M. ten kumuluje się w organizmie, nie posiada działania odurzającego i nie wpływa na sprawność psychomotoryczną. W świetle tych danych – wysoki wynik stężenia (...) (aż 15,3 ng/ml) dowodzi, że oskarżony przyjmował środek odurzający w postaci marihuany w niewielkiej odległości czasowej od chwili zatrzymania do kontroli drogowej. Z kolei fakt występowania metaboliku (...) ((...)) w organizmie oskarżonego w stężeniu 116 ng/ml świadczy o tym, że oskarżony przyjmował środki odurzające nie tylko w dniu kontroli, ale i wcześniej.

W opisanych okolicznościach wyjaśnienia oskarżonego, że przyjmował marihuanę 3 dni przed zatrzymaniem do kontroli drogowej, jawią się jako zupełnie niewiarygodne. Zauważyć nadto należy, że oskarżony w chwili interwencji drogowej oraz badania urządzeń (...) (...) – wykazywał objawy uzasadniające podejrzenie użycia środków odurzających, stwierdzono bowiem u niego: zaczerwienione białka oczu, suchość w jamie ustnej, bledność powłok skórnych, silną wyczuwalną woń marihuany, nerwowość, roztrzęsienie (vide k. 2 i 3).

Mając to na uwadze wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego czynu nie budziła wątpliwości Sądu.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd oparł się na zeznaniach świadka A. T., gdyż były logiczne, rzeczowe i korespondowały z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym (opinią biegłych i protokołem użycia testera narkotykowego). Świadek w swojej relacji opisał przebieg kontroli drogowej z dnia 25 maja 2017 roku, z uwzględnieniem zachowania oskarżonego. Z relacji świadka wynika, że od oskarżonego była wyczuwalna silna woń palonej marihuany, w czasie interwencji był pobudzony, agresywny. Został przetransportowany do K. w N. gdzie wykonano badanie pod kątem zawartości środków odurzających w ślinie, z wynikiem pozytywnym – (...). W dalszej kolejności oskarżony został przewieziony do (...) Szpitala Miejskiego w N., gdzie została pobrana mu próbka krwi do dalszych badań laboratoryjnych.

Opinia biegłego z Instytutu (...) w K. z zakresu toksykologii (k. 14-17) jest jasna, pełna, sporządził ją specjalista z dziedziny badań leków i trucizn, nie była kwestionowana przez strony, stąd stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Sąd nie znalazł także podstaw do odmówienia wiarygodności pozostałym zgromadzonym w aktach sprawy dowodom w postaci dokumentów. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione do tego osoby, odpowiadają wymogom formalnym określonym w k.p.k., są jasne i pełne, a których autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Podstawowym wymogiem przed osobami, które chcą prowadzić pojazdy mechaniczne jest trzeźwość jego uczestników i brak odurzenia środkami odurzającymi.

Oskarżony K. B. (1) w dniu 25 maja 2017 r. naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku znajdowania się w stanie psychofizycznym umożliwiającym bezpieczne prowadzenie pojazdu mechanicznego, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny na ul. (...) w N. znajdując się pod wpływem środka odurzającego. Ustawodawca nie określił granicy stężenia środka odurzającego w organizmie, od której zaczyna się stan „pod wpływem” środka odurzającego, w przeciwieństwie od ścisłego zdefiniowania stanu nietrzeźwości. Zgodnie z opinią biegłego toksykologa (k. 14-17) aktualny stan wiedzy i skutki zdarzeń psychomotorowych wskazują, że stan odpowiadający nietrzeźwości alkoholowej (0,5 promila) dotyczy obecności 2,5 ng/ml (...) w organizmie. W krwi oskarżonego ujawniono (...) w stężeniu 15,3 ng/ml. Stan pod wpływem środka odurzającego spowodował, że oskarżony stwarzał realne zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego i naruszył obowiązek ustawowy.

Zachowanie oskarżonego, które było zawinione i społecznie szkodliwe w stopniu przekraczającym znikomość, należy więc zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., gdyż polegało na tym, że poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie pod wpływem środka odurzającego.

Orzekając o karze za przypisane oskarżonemu przestępstwo, Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 kk.

Oceniając społeczną szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu należało wziąć pod uwagę nie tylko wysokość stężenia (...) we krwi oskarżonego, który był znaczny, ale również stopień realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który stworzył. Znaczne ograniczenie prawidłowych reakcji psychofizycznych, jakie powoduje zażycie środka odurzającego, mogło przyczynić się do wywołania kolizji lub wypadku drogowego, w której oskarżony, jego pasażer jak i inne postronne osoby mogłyby odnieść straty materialne bądź też uszczerbek na zdrowiu, a nawet utracić życie. Nie ulega też wątpliwości, że stopień winy oskarżonego był znaczny, albowiem miał on czas i sposobność rozważenia skutków i konsekwencji podjętego działania, polegającego na wcześniejszym przyjęciu środka odurzającego i późniejszym kierowaniu w tym stanie samochodem na drodze. Oskarżony jako osoba dorosła

i posiadająca odpowiednie doświadczenie życiowe, a co za tym idzie - potrafiąca przewidzieć skutki swojego postępowania - wypełnił znamiona wyżej opisanego przestępstwa umyślnie. Nie ma także najmniejszych powodów, aby w czymkolwiek usprawiedliwiać motywy i pobudki jego działania, bowiem do popełnienia przestępstwa nie skłoniła go żadna uzasadniona życiowo okoliczność. Przeciwnie, był to jego świadomy wybór.

Przy miarkowaniu kary Sąd na korzyść oskarżonego poczytał jego warunki osobiste i sposób życia przed popełnieniem zarzucanego mu czynu. W dacie popełnienia czynu oskarżony był osobą nie karalną (wpis w karcie karnej do sprawy sądu w N. o sygn. AG H. o sygn. 5 CS 350 Js (...)) - dotyczy ukarania za wykroczenie polegające na złamaniu § 52 ustęp 1 ustawy o broni). K. B. (1) nie figuruje również w rejestrze kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 21). Oskarżony jest studentem 3 roku (...) w N., prowadzi ustabilizowany tryb życia. Powyższe wskazuje, że nie jest on osobą zdemoralizowaną. Ferując karę Sąd poczytał oskarżonemu również młody wiek jako okoliczność łagodzącą.

Okolicznością obciążającą dla oskarżonego jest wysokie stężenie (...) w jego krwi - przekraczające przeszło 6 krotnie normę stanu nietrzeźwości.

W ocenie Sądu analiza sylwetki oskarżonego, względ na jego uprzednią niekaralność - nie uzasadniał orzeczenia kary o charakterze izolacyjnym, jaką jest kara pozbawienia wolności. Skuteczne w zakresie prewencji tak indywidualnej, jak i ogólnej, w tym indywidualnym przypadku, byłyby kary o charakterze wolnościowym, z tym zastrzeżeniem, iż sytuacja materialna oskarżonego, zdaniem Sądu, nie uzasadniała w żadnym wypadku orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny. Jak bowiem wynika z akt sprawy oskarżony jest studentem pozostającym na utrzymaniu rodziców. Nie osiąga dochodów ani majątku, które pozwalałyby mu na uiszczenia kary grzywny w kwocie, która sumarycznie odpowiadałaby społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. W tej sytuacji Sąd uznał, iż karą adekwatną tak do społecznej szkodliwości czynu, jak i winy oskarżonego będzie kara ograniczenia wolności w orzeczonym wymiarze tj. 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze dwudziestu czterech godzin miesięcznie. Zdaniem Sądu, orzeczona kara i to w takim wymiarze, ze względów wychowawczych, powinna uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność jego sprzecznych z porządkiem prawnym działań. W ocenie Sądu, kara ta wpłynie na niego w sposób pożądaný, a mianowicie zapobiegając popełnieniu podobnego przestępstwa w przyszłości. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do orzekania wobec oskarżonego kary łagodniejszej. Oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego zachowania i jego prawnych konsekwencji, co nie powstrzymało go od popełnienia tego przestępstwa. Prowadzenie pojazdu pod wpływem środka odurzającego w stężeniu tak wysokim jak u oskarżonego (15,3 ng/ml (...)) było bardzo niebezpieczne nie tylko dla niego samego, ale i innych uczestników ruchu drogowego. Takie zachowanie wymaga możliwie surowego napiętnowania, w dużej mierze również w celu pełnej realizacji dyrektywy społecznego oddziaływania kary.

Reasumując Sąd uznał, że wskazana kara 10 miesięcy ograniczenia wolności będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej celów. W ocenie Sądu orzeczona kara, nie będzie nadto surowa, pozostanie adekwatna do popełnionego czynu i będzie wypełniała cele prewencji indywidualnej i ogólnej.

Oskarżony umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ustawodawca zdecydował, że zakaz ten orzekany jest na okres 3 do 15 lat. Orzeczenie tego zakazu wobec oskarżonego na 4 lata wynika ze znacznego stopnia jego odurzenia w czasie czynu (k. 14-17), przy uwzględnieniu prowadzenia pojazdu w warunkach ograniczonego ruchu drogowego, uprzednią niekaralność oskarżonego (k. 84-86, 95-96) i niekaralność za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 21). Na mocy art. 43 § 3 kk Sąd zobowiązał jednocześnie oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy właściwemu wydziałowi komunikacji. W ocenie Sądu orzeczony wobec K. B. (1) we wskazanym rozmiarze środek karny podziela na oskarżonego wychowawczo, zmuszając go do oceny tego co zrobił oraz wyciągnięcia odpowiednich wniosków na przyszłość, a poza tym skutecznie zniechęca go do popełnienia podobnego przestępstwa w przyszłości. Należy podkreślić także, że środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych ma pełnić funkcję ochronną i zabezpieczającą społeczeństwo przed nietrzeźwymi (w tym poruszającymi się pod wpływem środków odurzających) kierowcami, którzy są plagą na polskich drogach, nadto wielu z nich jest sprawcami bardzo tragicznych w skutkach wypadków komunikacyjnych.

Biorąc pod uwagę treść art. 43a § 2 Sąd wymierzył oskarżonemu obligatoryjne w przypadku czynu z art. 178 a § 1 kk świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych. Przy ustaleniu wysokości ww. świadczenia Sąd miał na uwadze zarówno konieczność uświadomienia oskarżonemu naganności i niestosowności jego postępowania, z drugiej strony Sąd wziął pod uwagę także sytuację majątkową, osobistą i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Na podstawie art. 43 b kk Sąd orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości na poprzez wywieszenie informacji o treści niniejszego orzeczenia wraz z danymi oskarżonego na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w N. przez okres 14 dni, co niewątpliwie wzmocni zapobiegawcze działanie kary.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że wymierzona kara i środki karne są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez K. B. (1) czynu. Kara i środki karne powinny powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych zachowań i kształtować w społeczeństwie szacunek dla porządku prawnego. Oskarżony musi bowiem zdać sobie sprawę z tego, że popełnienie przestępstwa nie pozostaje bezkarne i spotyka się z surową represją karną. Wysokość orzeczonej kary i sposób ukształtowania wyroku powoduje, że zostają także spełnione represyjne funkcje kary, która stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, a przy tym nie będzie nadmiernie surowa.

Mając na uwadze, że oskarżony jest studentem, nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu rodziców - Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tylko częściowe koszty sądowe w kwocie 100 zł. W pozostałym zakresie Sąd zwolnił oskarżonego od ich uiszczenia.